

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **M. M.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, oddělení dopravy a správních agend**, se sídlem 761 90 Zlín, Třída Tomáše Bati 21, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu č.j. KUZL-84851/2011, sp. zn. KUSP-84851/2011/DOP/Ti ze dne 2.12.2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce je povinen uhradit žalovanému náklady řízení – jízdné ze Zlína do Brna a zpět, v částce 1.194,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 2.12.2011, výše uvedeného č.j. bylo dle ust. § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Městského úřadu Kroměříž ze dne 25.10.2011, č.j. MeUKM/074701/2011, sp. zn. MeUKM/085061/2010/17 ve výroku, jímž byl žalobce M. M. uznán vinným přestupkem podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona pro porušení ust. § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů zrušeno a řízení zastaveno.

V souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu bylo rozhodnutí správního orgánu ze dne 25.10.2011 č.j. MeUKM/074701/2011, sp. zn. MeUKM/085061/2010/17 ve zbytku, tedy ve výroku, jímž byl žalobce M. M. uznán vinným přestupkem dle ust. § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona pro porušení ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů a ve výrocích na něj obsahově navazujících potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) a písm. l) přestupkového zákona. Těchto přestupků se měl dopustit tím, že dne 26.12.2010 ve 22:07 hod v obci Kroměříž na Hanáckém náměstí při řízení osobního motorového vozidla tovární značky, RZ: se choval neohleduplně a neukázněně, neboť úmyslně uváděl vozidlo do smyků a současně se na výzvu Policie ČR odmítl podrobit lékařskému vyšetření, zda není pod vlivem alkoholických nápojů, přestože vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Tímto jednáním měl žalobce porušit ust. § 5 odst. 1 písm. f) a ust. § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu ve znění pozdějších předpisů. Za uvedené přestupky uložil správní orgán I. stupně žalobci s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) a § 22 odst. 4 přestupkového zákona jako sankci pokutu ve výši 35.000,- Kč a sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Dále zavázal žalobce k úhradě nákladů správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

Napadeným rozhodnutím, jak bylo ve výroku uvedeno, správní orgán II. stupně zrušil tu část rozhodnutí správního orgánu I. stupně týkajícího se přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona a řízení zastavil. Ve zbytku tj. ve výroku, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona rozhodnutí potvrdil.

Při svém rozhodování se žalovaný opřel o správní spis, jehož součástí byl i spisový materiál z Policie ČR, Di Kroměříž, č.j. KRPZ-65521/PŘ-2010-150806-RPE obsahující oznámení přestupku, úřední záznam včetně záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholu nebo jiné návykové látky, potvrzení o zadržení řidičského průkazu, žádost o přijetí do protialkoholní záchytné stanice, záznam o zajištění osoby a záznam z MKMS zachycující děj na Hanáckém náměstí v čase 22:04 až 22:30 hodin ze dne 26.12.2010 a na základě těchto zjištění správní orgán I. stupně s obviněným zahájil řízení o přestupcích podle § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona.

Žalovaný vycházel dále ze správního spisu správního orgánu I. stupně, kterým bylo vedeno řízení o výše předmětném přestupku. Správní spis obsahoval jednak výpověď žalobce a výpovědi svědků strážníka MPK P. U. a praporčíka J. K., policisty ČP.

Správní orgán se seznámil se spisovým materiálem a zjistil, že jednání žalobce bylo zaznamenáno prostřednictvím Městského kamerového monitorovacího systému (dále jen MKMS) a proto byla na místo vyslána hlídka Městské policie Kroměříž ve složení strážmistr P. U. a strážmistr R. Š. Po příjezdu hlídky Městské policie bylo předmětné motorové vozidlo zaparkované poblíž výjezdu k Purkyňově ulici a kolem vozidla se nacházelo několik osob. Hlídka Městské policie byla přes vysílačku v neustálém kontaktu s obsluhou MKMS, která vozidlo sledovala nepřetržitě po celou dobu. Z místa řidiče vystoupil později zjištěný M. M., a spolu s ním byly ve vozidle další tři osoby. Řidič měl vrávoravou chůzi, nesrozumitelně komunikoval a z jeho dechu byl cítit alkohol, proto Městská policie vyzvala řidiče k podrobení se dechové zkoušce ke zjištění, zda není pod vlivem alkoholických nápojů. Tento reagoval na výzvu tak, že vozidlo neřídil a odmítl se dechové zkoušce podrobit.

Z toho důvodu byla na místo přivolána hlídka Policie ČR Di Kroměříž ve složení nadstrážmistr R. P. a praporčík J. K.

Hlídka Policie ČR opětovně vyzvala žalobce k podrobení se dechové zkoušce, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem. Tento nejdříve sdělil, že vozidlo neřídil a následně uvedl, že vozidlo sice řídil ale alkoholické nápoje požíval až poté, kdy s vozidlem zastavil. I v průběhu jednání s policisty se snažil požívat alkoholické nápoje, čemuž policie se snažila zabránit. Následně se podrobil vyšetření přístrojem Dräger, ve 22:55 hod a byla zjištěna hladina alkoholu v míře 1.60 g/kg hmotnosti. Opakovanou zkouškou v čase 23:01 byla zjištěna hladina alkoholu v míře 1.48 g/kg hmotnosti. S těmito naměřenými hodnotami žalobce nesouhlasil, proto byl vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem žilní krve či moči. Lékařskému vyšetření se odmítl podrobit i před lékařkou v chirurgické ambulanci v Kroměřížské nemocnici. Poté hlídka Policie ČR seznámila žalobce s tím, že jeho jednání bude postoupeno do správního řízení. Žalobce setrval na svém tvrzení, že vozidlo pod vlivem alkoholického nápoje neřídil, a že policisté ho vyzvali k odběru krve a dechové zkoušce po 50 minutovém zaparkování vozidla. Naopak žalobci se oba policisté zdáli být v podnapilém stavu. Oznámení o přestupku řidič M. M. podepsal.

Následně byl shledán správním orgánem I. stupně vinným ze spácháním přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) a l). Po podaném odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolací orgán řízení ohledně přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona zastavil, ve zbytku rozhodnutí správního orgánu potvrdil v té části, která se týkala spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona.

S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal proti němu žalobu s tím, že nesouhlasí že byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. V žalobě poukázal na chybný postup policistů, když oznámení přestupku bylo prvně zakroužkováno, že porušil ust. § 5 odst. 2 písm. b) a § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., a později bylo policisty zakroužkováno bez jeho vědomí písm. d) § 22 a připsáno porušení ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. Na výzvu policistů se dechové zkoušce podrobil, ale je toho názoru, že takové dechové zkoušce je povinna se podrobit pouze osoba uvedená v § 16 odst. 1 zákona č. 379/2005 Sb., a to osoba, která vykonává činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek a taková osoba nesmí požívat alkoholické nápoje nebo užívat jiné návykové látky při výkonu této činnosti nebo před jejím vykonáváním. Žalobce však takovou žádnou činnost nevykonával a ani se vykonávat nechystal. Pouze seděl v zaparkovaném autě, což vyplývá i z výpovědi policisty, také ze záznamu kamer Městské policie Kroměříž. Dále nesouhlasí s tvrzením, že po pozitivní dechové zkoušce se odmítl podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda-li není ovlivněn alkoholem, ačkoli toto vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Tato tvrzení nepovažuje za správná, neboť policista ho k odběru na PZS vyzval a odběru byl přítomen, což ostatně dokazuje protokol o svědecké výpovědi praporčíka Jiřího Křepelky. Také připustil, že ve výpovědi svědka Křepelky je také uvedeno, že se doznal k řízení motorového vozidla, to však není pravda. Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a požádal o úhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 25.6.2012 navrhl zamítnutí žaloby a také navrhl, aby soud uložil žalobci nahradit náklady řízení žalovanému. Žaloba obsahuje především námitku spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, kdy žalobce nepovažuje za dostatečně prokázané, že řídil vozidlo, když toto neřídil a proto mu ani nemohla vzniknout povinnost podrobit se vyšetření na přítomnost alkoholu podle § 16 odst. 1 zákona č. 379/2005 Sb., a zároveň uvádí, že tomuto vyšetření se podrobil, neodmítl jej, když žalobci byla krev odebrána sice pro účely zdravotnického zařízení, ale policii ČR stačilo si její výsledky vyžádat.

Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, kde je doloženo, že žalobce se vyšetření na přítomnost alkoholu nepodrobil na výzvu policisty ani ošetřujícího lékaře jak vyplývá z příslušného protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, který je součástí spisového materiálu. Žalobce si později odběr rozmyslel, neboť později, kdy byl předáván zdravotnímu zařízení – záchytné protialkoholní stanici už mu nevadilo, že u něj byl pro účely zdravotnického zařízení odběr prováděn. S policisty nespolupracoval. Žalobce nejprve souhlasil s odběrem krve, protože byl převezen policisty do nemocnice v Kroměříži na chirurgické oddělení a v daném případě se poté odmítl podrobit odběru krve přičemž jeho předání lékaři protialkoholní záchytné stanice proběhlo v 00:30 hod a odběr krve v tomto zařízení proběhl v 00:43 hod. Tento odběr byl proveden výhradně pro účely zdravotnického zařízení – protialkoholní záchytné stanice. Vzorek krve je navíc vyšetřován pouze biochemickou či imunochemickou metodou, která netvoří relevantní podklad pro trestní či přestupkové řízení.

V postupu policistů nelze spatřovat žádnou schválnost jak naznačuje žalobce, naopak policisté projeví vysokou míru trpělivosti vůči žalobci, který je urážel, křivě obviňoval, nespolupracoval s nimi a ještě se snažil požívat alkohol. Správní orgány obou stupňů se s námitkami žalobce vznesenými v průběhu řízení dostatečně vypořádali a v podrobnostech odkazuje žalovaný na napadené rozhodnutí.

Ve věci bylo nařízeno jednání a poté soud přezkoumal v rámci žalobních bodů napadené rozhodnutí podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), a dle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 výše uvedeného zákona.

Po přezkoumání všech podkladů nacházejících se v soudním i ve správním spise žalovaného dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není.

Žalobce u jednání na své žalobě setrval a setrval i na svých důvodech uvedených v žalobě. K odběru krve nebyl nikdy vyzván a přesto se odběru krve podrobil, a to na protialkoholní záchytné stanici. Vše bylo proti němu vymyšleno. Setrval na tvrzení, že neuvedl, že odmítl odběr krve na chirurgické ambulanci když odběr krve neodmítl. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a na nákladech řízení požádal o úhradu soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč.

Zástupce žalovaného uvedl, že žalobce po celou dobu správního řízení snášel všemožné argumenty, které by jej zbavily viny přestupkem, zejména uváděl, že vozidlo neřídil a rozporoval zákonnost pořízení kamerového systému MKMS v Kroměříži a s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhl zamítnutí žaloby. Na nákladech řízení požadoval jízdné ze Zlína do Brna a zpět ve výši 1.194,- Kč.

Soud provedl důkaz správním spisem žalovaného, zejména čtením výpovědi žalobce ze dne 24.6.2011 a výpovědi svědka pprap. J. K. z téhož dne a 10.2.2011.

Po shrnutí všech provedených důkazů soud dospěl k tomuto závěru:

Žalobce zpochybnil povinnost podrobit se dechové zkoušce, jelikož dle jeho názoru nebyl osobou vykonávající činnost, při níž by mohl ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob, nebo poškodit majetek, jak je uvedeno v ust. § 16 odst. 1 zákona č. 379/2005 Sb. Seděl v zaparkovaném autě, což vyplývá z výpovědi svědků i ze záznamu kamerového systému. V replice žalobce tvrdil, že mu povinnost podrobit se lékařskému vyšetření na přítomnost alkoholu nevznikla ale i přesto jej na výzvu policisty podstoupil.

Z ust. § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích v platném znění přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

Z ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je uvedeno kromě jiného, že řidič je povinen podrobit se na výzvu policisty nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Z ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních ochrany před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů vyplývá, že orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah jiné návykové látky než alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnost podle odst. 1 pod vlivem jiné návykové látky a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdravotní v souvislosti s užitím jiné návykové látky. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede.

K tomu, aby byla osoba povinna se podrobit na výzvu policisty orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah jiné návykové látky než alkoholu, je nutné, aby byla účastníkem provozu na pozemních komunikacích, byla řidičem a existovalo důvodné podezření se domnívat, že osoba řídila vozidlo pod vlivem alkoholu. Dle judikatury

NSS (rozsudek ze dne 28.3.2012, č.j. 2 As 130/2011-63) je k tomu, aby mohla být osoba vyzvána k předmětnému vyšetření, nezbytně nutné, aby tato osoba byla účastníkem provozu na pozemních komunikacích. Takovou osobou jistě bude i ten, kdo se zcela prokazatelně chystá nastartovat vůz a vyjet s ním na pozemní komunikaci. Bezesporu takovou osobou bude i osoba, která sice již ukončila jízdu na pozemních komunikacích, ale souvislost s provozem na pozemní komunikaci je stále ještě bezprostřední a není přetržena jinou déle trvající činností či dějem.

Situaci, kde bylo dle záznamu kamerového systému spolehlivě prokázáno, že žalobce byl osobou, která řídila předmětné vozidlo bezprostředně předtím, než byla provedena kontrola řidiče motorového vozidla hlídkou Městské policie Kroměříž, ačkoliv v době kontroly již bylo vozidlo zaparkováno, podmínka účasti provozu na pozemních komunikacích tak byla splněna a výzva policisty k orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření tak byla oprávněna.

Skutečnost, že podle nové právní úpravy ust. § 16 odst. 2 věta druhá zákona č. 379/2005 Sb., je v určitých případech dostačující pouhá orientační dechová zkouška, neznamená, že by jednání pachatele spočívající v odmítnutí podrobit se přes výzvu odbornému lékařskému vyšetření nebylo protiprávní (viz rozsudek NSS č.j. 5 As 55/2009-82).

Rozhodující podle této právní úpravy je výzva policisty nebo strážníka obecné policie k podstoupení lékařského vyšetření. Taková výzva ovšem může být opodstatněna pouze v případě, kdy na základě orientační dechové zkoušky či na základě jiných indicií vznikne důvodné podezření, že kontrolovaná osoba řídí vozidlo pod vlivem alkoholu. Neuposlechnutím takové výzvy se řidič dopouští přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích (rozsudek NSS č.j. 5 As 24/2009-65 ze dne 11.3.2010).

Soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, že v uvedeném případě, kdy žalobce nejprve tvrdil, že vozidlo neřídil, což bylo vyvráceno jednak záznamem z kamerového systému a poté, že alkohol užíval až po jízdě, byl na místě vyzván k lékařskému vyšetření, neboť jediné tak je možné vytvořit podklad pro znalecký posudek, jehož závěr by určil časový okamžik pití alkoholu. Právě toto vyšetření žalobce svým jednáním zmařil. Již není rozhodné, zda žalobce byl nebo nebyl pod vlivem alkoholu během řízení vozidla, ale předmětem řízení je pouze odmítnutí vyšetření na základě výzvy policisty.

Žalobce dále zpochybnil výrok rozhodnutí správního orgánu č.j. 085057/2010 ze dne 1.8.2011. Tuto námitku považuje soud za irelevantní, jelikož ze správního spisu není vůbec zřejmé, které rozhodnutí má žalobce na mysli.

Žalobce dále namítal, že PZS je zařízení, které je součástí nemocnice Kroměříž a.s. a je odborně a provozně způsobilé k odběrům krve. Tento odběr tedy proběhl. Záleželo jen na Policii ČR, zda si vyžádá výsledky vyšetření. Policie si však výsledky záměrně nevyžádala, aby mohla žalobce usvědčit z přestupku. Žalobce si není vědom, že by se dopustil přestupku

podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. Správní orgán uznal žalobce vinným jen na základě výpovědi praporčíka K. a protokolu o lékařském vyšetření. Správní orgán se nesnažil zjistit skutečný stav věci.

Není rozporné, že žalobci byla policistou učiněna výzva k lékařskému vyšetření krve podle ust. § 5 odst. 1 písm. f), zákona o silničním provozu a za tímto účelem byl převezen do nemocnice Kroměříž – na chirurgickou ambulanci. Před lékařem se však odmítl lékařskému vyšetření podrobit (27.12.2010 v 00:05 hodin) s odůvodněním bolesti rukou, načež mu bylo nabídnuto, že je možné provést odběr na jiném místě na těle. Odmítnutí bylo zaznamenáno v protokole o lékařském vyšetření. Tato skutečnost vyplývá z důkazních materiálů (úřední záznam Policie ČR, protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, výslech svědka). Ačkoliv žalobce důvěryhodnost důkazu protokolem o lékařském vyšetření popírá s tím, že je neúplný, protože z něj není patrné, který lékař a který policista jej vyplňoval, dle soudu je i laickým pohledem zřejmé, že protokol byl vyplněn praporčíkem Křepelkou. Jméno lékaře zde skutečně uvedeno není, jen neurčitý podpis, což však samotný důkaz nezpochybňuje. Jelikož žalobce za celou dobu řízení jakkoli průběh výzvy k vyšetření na chirurgické ambulanci nepopřel, ačkoliv měl možnost se v průběhu výslechu či písemném podání vyjádřit, soud má za prokázané, že výzva k lékařskému vyšetření krve proběhla, jak je uvedeno výše. Soud přihlíží ke skutečnosti, že žalobce neuplatnil námitku zpochybňující průběh spáchání přestupku ani v rámci odvolání v průběhu správního řízení, pouze vyjádřil svůj právní názor, že mu vůbec nevznikla povinnost se lékařskému vyšetření podrobit.

Pro naplnění skutkové podstaty přestupku je podstatné, že žalobce byl k lékařskému vyšetření vyzván a tento ji odmítl, není podstatné, zda s časovým odstupem poté došlo před jiným lékařem k jinému vyšetření, jež bylo určeno k jinému účelu. Rozhodná je pouze skutečnost, že se na výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu žalobce odmítl lékařskému vyšetření podrobit. V opačném případě, jak ostatně uvádí i žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, pokud by bylo možno akceptovat názor žalobce, že k naplnění povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. f) postačí absolvovat vyšetření v časově blíže neohrazeném okamžiku následujícím po výzvě policisty, bylo by s úspěchem možné zmařit účel výzvy a vyhnout se tak sankci ze spáchání přestupku.

Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že faktor času při vyšetření na přítomnost alkoholu hraje významnou roli. Žalobce odmítl odběr krve na chirurgické ambulanci v 00:05 hodin, k jeho předání na protialkoholní záchytnou stanici došlo v 00:30 hodin a odběr krve potom proběhl 00:43 hodin. Uvedený odběr byl proveden výhradně pro účely zdravotnického zařízení (k určení režimu a medikace žalobce po dobu pobytu v zařízení). Různá míra ovlivnění alkoholem totiž vyžaduje různou míru péče ze strany ošetřujícího personálu. Vyšetření krve mělo tedy zcela jiný význam než je zajištění důkazů pro případné trestní nebo přestupkové řízení.

Dle ust. § 16 odst. 7 zákona č. 379/2005 Sb., poskytovatel zdravotních služeb je povinen sdělit výsledky vyšetření subjektům uvedeným v odst. 4 na základě jejich žádostí, z uvedeného ustanovení však nevyplývá povinnost policie si výsledky vyšetření vyžádat.

Z rozhodnutí žalovaného i ze správního spisu je zřejmé, že žalovaný při svém rozhodnutí vycházel z dostatečného množství důkazního materiálu, přičemž skutkový stav byl shledán za řádně zjištěný, výrok rozhodnutí byl v řízení na I. i II. stupni relativně podrobně odůvodněn. Ostatně ani žalobce nepožadoval provedení dalších důkazů.

K námitce žalobce, že auto před kontrolou policistů vůbec neřídil, soud posoudil jako nepravdivou a účelovou, neboť z protokolu o výpovědi žalobce ze dne 24.6.2011 před správním orgánem I. stupně bylo zjištěno, že žalobce do protokolu výslovně uvedl, že auto řídil a tuto výpověď vlastnoručně podepsal.

K ostatním námitkám uvedeným poprvé v replice žalobce k vyjádření žalovaného není možné přihlížet s ohledem na ust. § 71 odst. 2 s.ř.s., kdy rozšířil žalobu o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán I. stupně postupoval správně, jeho jednání nebylo v rozporu s platnými právními předpisy projednávané věci, soud neshledal pochybení správních orgánů, proto žalobu žalobce zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náklady řízení soudu nepřiznal. Úspěšný odpůrce požadoval na nákladech řízení úhradu cestovného ve výši 1.194,-Kč. Soud proto závázal neúspěšného žalobce, aby žalovanému tyto náklady řízení uhradil do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. října 2012

JUDr. Jarmila Ďásková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová